

G-klaven

Medlemstidning för Geijerskolans elevförbund

Våren 2022

Rektors krönika våren 2022

Äntligen verkar våren vara på ingående i Ransäter. Det har blivit lite varmare efter en kall och blåsig april. Och på fälten runt skolan, i skrivande stund, kan man se tranor, tofsvipor och sädesärlor spatsera omkring. Och högt uppe i skyn seglar ormvråken och korpen.

Men ingen riktig grönska än. Maskrosor och vitsippor tittar dock upp här och var där solen kommer åt att värma.

Vårterminen har gått fort och varit intensiv. Det är mycket som ska hinnas med och slutföras nu när pandemin äntligen gått över. Konstutställningar ska hängas, skrivarnas antologi ska tryckas och slutkonserter genomföras.

Två år av pandemi har varit en utmaning. Vi hade några fall av omikron tidigt i våras, men på det hela taget har vi klarat oss bra och lyckats hålla skolan öppen.

Och extra öppet blir det på lördag 21 maj då vi bjuder in till Öppet hus. Alla är då välkomna att besöka oss och lyssna på musik och dikter, gå tipspromenad, fika och äta lunch. Dagen avslutas med musikteaterlinjens stora uppsättning av musikalen 9 to 5.

Det vi tar med oss från pandemitiden är nog framför allt tekniken att undervisa och ha möten på distans. Det sparar restid och minskar därmed miljöpåverkan. Men folkbildning är folkbildning och vikten av möten mellan människor får vi inte glömma bort.

Apropå miljö så installerar vi i sommar laddstolpar för elbilar med 6 uttag.

Under våren har vi utöver ordinarie undervisning arbetat med folkbildande verksamhet, så som det är ålagt folkhögskolan. Vi hade en temamånad om psykisk hälsa med bland annat ett föredrag av Marie Niljung, en auktoritet på förebyggande arbete kring psykisk ohälsa. För en vecka sedan hade vi de politiska ungdomsförbundens företrädare här för debatt och frågestund. Två exempel på kursöverskridande evenemang som drog stor del av våra kursdeltagare.

För att stödja befolkningen i Ukraina arrangerade vi en kväll med musik och fika och möjlighet att skänka pengar till Röda korsets stödverksamhet i Ukraina. Skolan bidrog också med en summa.

Nu är Geijerskolan åter inne i en fas av förändring och expansion. Antalet kursdeltagare ökar successivt i och med att Folkbildningsrådet på anmodan av regering och riksdag ställt fler studerandeplatser till förfogande. Till hösten kan vi få den största vinterkursen någonsin. Som tur är har vi redan nu tillgängliga undervisningslokaler i närområdet som Erlandergården och den nerlagda Ransätersskolan. En stor utmaning kommer dock att bli var alla ska bo. Det är tur att vi i närheten har Prästmyrens vandrarhem, Ransbergs herrgård och Ransäters hembygdsgränd, anläggningar som alla har boendemöjligheter.

Att vara rektor på Geijerskolan är ett av de finaste uppdragen man kan få. Du träder in i en gedigen tradition som startade med Ingvar Sahlin på 1950-talet. Då grundlades mycket av det som i dag är Geijerskolan.

Geijerskolan är en stiftelse och fungerar lite som ett företag med allt vad det innebär av personalledning, ekonomi och fastighetstillsyn. Nu har 5 år gått sedan jag fick förtroendet att ta över som rektor på Geijerskolan. Det har varit en rolig, men krävande utmaning att ansvara för hela verksamheten på Geijerskolan. Men nu är dags att lämna över till en ny rektor.

Jag kommer till hösten att gå i pension, men fortsätta som lärare på deltid med undervisning på litteratur- och skivlinjen och seniorkurserna med inriktning på litteratur och skrivande.

Innan hösten tar vid har vi dock en sommar med full kursverksamhet. En nyhet från förra sommaren var barnkör-lägret i samarbete med Karlstad stifts kyrkosångsförbund. Det får sin fortsättning även i år. Och äntligen är dragspelsstämman igång igen och därmed även vår uthyrning av hela anläggningen andra veckan i juli.

En kurs sommar på Geijerskolan är ganska krävande. Rummen ska fördelas, det ska städas efter varje kurs, mat ska serveras och vaktmästeriet måste bistå med teknisk support. För det händer alltid något. Någon som låser sig ute, ett brandlarm som går eller en deltagare som är försenad och vill få tillgång till sitt rum.

Som sagt närmar vi oss läsårets avslutning som äger rum 3 juni. Därpå följer storstädning av internatet och planeringsdagar för kollegiet.

Läsare av dessa rader är förmodligen väl bekanta med Erik Gustaf Geijer och hans diktning och känner till de korta fina romantiska stroforna av hans hand. En av dessa är Vårsång 1836, se nedan. Läs även Minna Dunås' välskrivna novell.

Vårsång 1836:

Vår! Jag hälsar dig, till Norden
var välkommen sköna gäst!
Med din ljusström över jorden
och med dina lärkors fest.
Böljan dansar, träden knoppas,
hjärtat åter leva vill.
Själva sorgen åter hoppas,
ljus och blommor äro till.

Jonas Herrlin

G-klaven - Geijerskolans elevförbund

Adress:

G-klaven
Geijerskolan
684 93 Ransäter
(tel 0552-302 50)

E-post:

g-klaven@geijerskolan.se

Redaktion:

Jonas Herrlin

Fotobearbetning och grafisk form:

Thomas Fredlund

Produktion:

Geijerskolan, Ransäter, 2022

Framsida: Foto av Satoaki Kuriyama

Jonas Herrlin och Thomas Fredlund.

Fredrik Andersson – ny personal inom lokalvård på skolan

Hej Fredrik, du är ny personal på Geijerskolan sedan januari månad. Berätta lite om dig själv.

Jag är född och uppvuxen i Munkfors. Som person är jag glad, omtänksam och lite tankspridd.

Vad arbetar du med på skolan?

Mina huvuduppgifter är t.ex. att städa entrén, diska efter frukost och vattna blommor m.m.

Hur tycker du det är det att arbeta på Geijerskolan?

Det är roligt att vara på en arbetsplats där musikalitet och kreativitet spontant flödar, där arbetskamraterna ställer upp för varandra och där det förs en bra dialog mellan personalen vilket gör att det känns tryggt på jobbet.

Vad är roligast med ditt arbete?

Det bästa med att städa är att man ser resultatet direkt. Jag har varierande uppgifter vilket gör att det inte känns så enformigt.

Och vilka utmaningar finns?

Om det händer något oväntat så att man får prioritera om arbetspasset. Det kan vara utmanande, men också spännande.

Du har även studerat på Geijerskolan tidigare, vilken linje och hur var det?

Mellan år 2004-2005 läste jag upp betyg på Geijerskolan på humanistisk/allmänna linjen. År 2010 gick jag på Skaparverkstaden där deltagarna fick prova på foto, måleri, litteratur och musik. Det jag tyckte om med den linjen var att man fick träffa personer med samma intressen.

Vad har du arbetat med tidigare?

Jag har arbetat med lokalvård sedan 2012.

Vad har du för fritidsintressen?

Jag gillar att se på film, serier, ta fotopromenader, träna och spela gitarr.

Av: Anna Herrlin

Emma Sundh besöker Geijerskolan

Emma Sundh, ett passande namn på denna friska fläkt som återvänt till Värmland vilket vi är mycket glada för då hon har en förmåga att på ett lättsamt sätt presentera en så allvarlig situation som dagens miljöproblem och det utan att på något sätt skuldbelägga.

Emma besökte vår skola under vårterminen och höll en mycket uppskattad föreläsning på temat "Framtiden, och vad vi ska längta efter" som var så inspirerande att några kollegor efteråt såg ny potential i Geijerskolans stora gräsmattor; skulle det inte vara möjligt att odla potatis på dessa grönytor? "Blomsterlandet" i Karlstad skriver på sin hemsida att "något mer lättodlat än potatis får du nämligen leta efter" och att få uppleva potatisodling för första gången är nästan som trolleri. Vi, personal och deltagare, sår på våren och skördar till hösten! Enkelt, eller hur!

Dessa tankar kan säkert anses vara både vilda och galna,

men kanske det helt enkelt bara är "Sundh bondförnuft". Jag önskar er alla en riktigt fin sommar och tack för alla nya erfarenheter jag fått med mig även detta läsår. Vi har en fin skola väl värd att vara stolta över!

Hälsningar

Diana, lärare Geijerskolan

(Besök gärna "Klimatklubben" som Emma är delaktig i: <https://www.klimatklubben.se/om-oss>)

Ny SFI-lärare

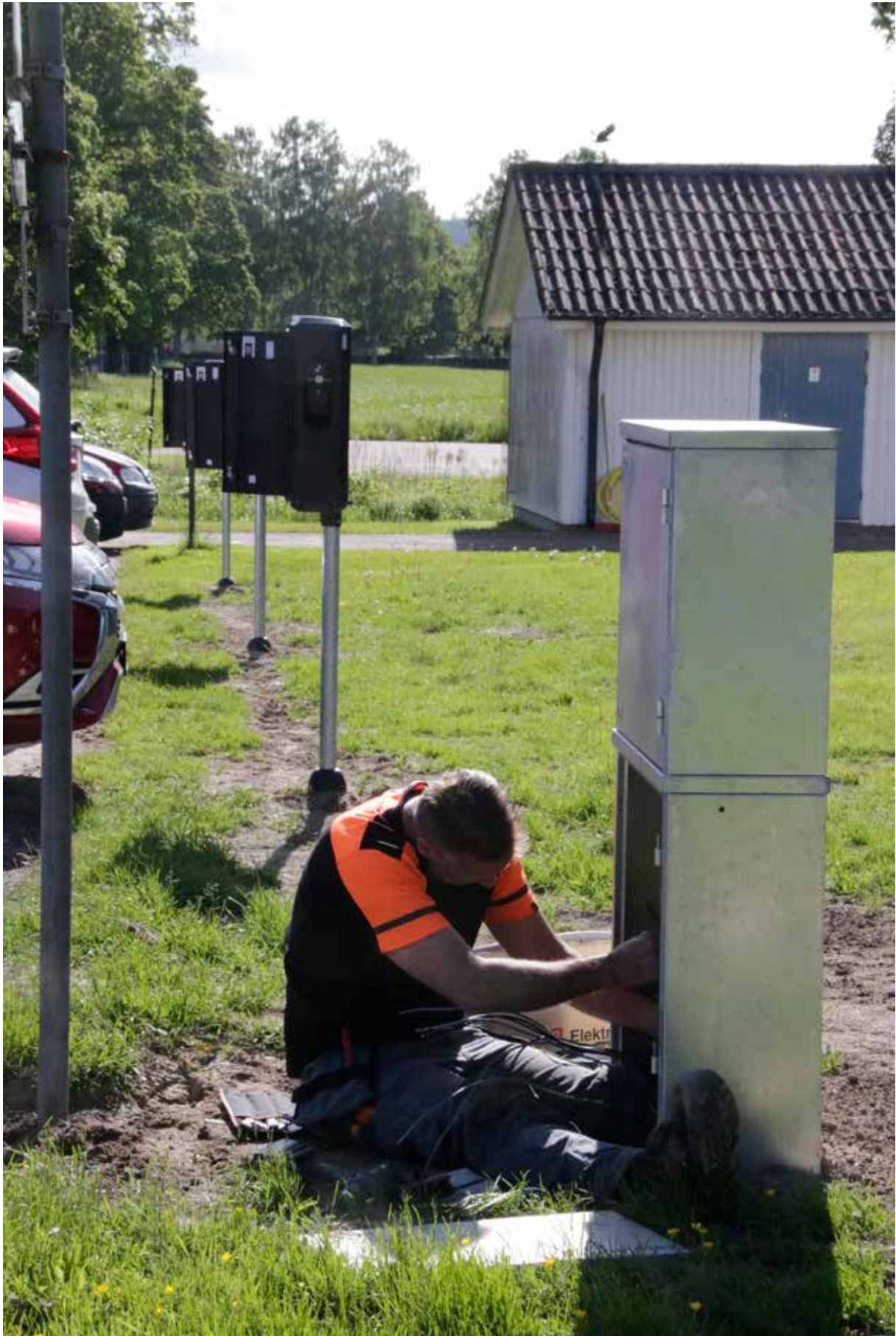
Vem är Frideborg?

Hon är född i Jämtland och flyttade ner till Värmland 1989. Hennes största intressen är familj, teater och musik. Frideborg har jobbat med ett flertal yrken men alltid kommit tillbaka till lärarjobbet som hon brinner mest för. Just nu SFI, innan som språklärare i SV, SVA, Franska och Engelska.

Tidigare jobb har varit vårdbiträde, taxi och busschaufför, dagbarnvårdare.

Hon har 4 vuxna barn med familjer där alla på ett eller annat sätt är engagerade i teater.

Under 2022 fram till juni 2023 finns hon på SFI, Geijerskolan.

Stefan Nordström installerar laddstolpar.

Stationär uteplats vid matsalen iordningställs.

Stefan Nordström installerar laddstolpar.

Mötet

Jag såg en kille idag som påminde om dig.

Han kom emot mig i tunneln under järnvägsspåret, klädd i adidasbyxor och en grå munkjacka. Han flämtade fram ångande andetag, gick fort, såg ut att ha bråttom, bort från något eller till något.

Ett slitet ansikte, men inte av ålder eller missbruk, han såg fortfarande ung och frisk ut. Men de var något med proportionerna som påminde mig om dig. De var symmetriska, men svullna. Fast det var svårt att se. Solen bländade mig. Den var så stark och ljus att han blev suddig och mörk. Bruset steg i mina öron och jag intalade mig själv att det inte kunde varit du, omöjligt, vände mig bort utan att veta om han hann se mig eller inte.

Jag trodde du var, ja, kanske inte död men... borta. Långt, långt borta.

Jag stod kvar där i tunneln, missade mitt tåg. Stirrade ner i min blanka mobilskärm, medan sorgen blev svart inombords. Det kändes som om något hade väckts till liv när jag såg honom. Något jag känt för länge sen. Som en melodi jag måste hört när jag var barn och sen glömt bort med åren. Men nu hade jag plötsligt fått höra den igen.

Där och då bestämde jag mig för att skriva om dig. Jag trodde att det skulle bli lättare om jag vräkte det av mig. Ut med det bara, det där ledsna som förlamar. Sen kanske jag kan få glömma och må bra igen.

Det var sensommar, mitt allra första sommarjobb. Jag plockade jordgubbar åt en polsk man som inte kunde svenska. Det var söder om stan långt ute i ingenstans, nära Ågesta. Jag fick en skrynklig tjugolapp för varje kilo jag plockade, och ja, det var bättre än ingenting. När jag tänker tillbaka på den sommaren ser jag bara ett lysande grönt jordgubbsfält som fortsätter för alltid. Och jag tänker på all pianomusik jag lyssnade på när jag gick där och plockade.

En kväll när det hade börjat bli mörkt kollade jag upp och såg ett ljus som skimrade igenom träden. Först tänkte jag inte så mycket på det. Jaktsången hade ju nyss börjat, kanske någon hade slagit läger där uppe? Ljuset från ett tält? Ja, förmodligen.

Jag fortsatte plocka jordgubbarna och lägga dem i en

stor hink, men det var något som drog åt det hållet. Jag vet inte vad, men något i mig. Jag tror att mina kollegor märkte det också. De sneglade mot ljuset, men ingen av oss sa något. Jag försökte sluta tänka på det, men det gick inte. Ändå fanns det där hemska suget efter att få komma närmare och se vad det var som lyste.

Mina ben kändes stumma när de reste sig och började gå mot skogen. Det var inte riktigt jag som gjorde det, men jag kämpade inte emot heller. Jag var ju trots allt nyfiken.

Efter ett tag började jag springa. Det kändes så lätt, trots att jag sprang uppför en kulle kändes varje steg oemotståndligt. Och av någon anledning kändes det bråttom, som om det där ljuset skulle kunna försvinna när som helst.

Träden var tjocka och svarta, men ljuset klöv rakt igenom dem. Det var ett mjukt, gyllene ljus, som fick allt att skälva och se lite överkligt ut. Och ju närmare jag kom, ju mer kunde jag urskilja ett ljud. Det lät som en motorväg eller kanske en flod. Fast jag vet inte om jag hörde rätt, för det var ett ljud som kändes mer än det hördes. Ett lågt mullrande, som en puls i marken.

Det borde ha varit en varning. Ett övernaturligt, mullrande ljus, det talar för att någonting är fel, helt sjukt och förvrängt. Det är en varning, det betyder att man ska springa för livet, och inte rakt emot det som jag gjorde.

Ljuset steg på himlen och blev djupare i trädkronorna. Det såg ut som att de brann, med ett orange och mörkrosa solnedgångssken.

Tillslut kom jag fram till i en skogsglänta, som var omgiven av bleka aspar och

björkar. Marken var brun och spräcklig av blommor - blåsippor, som lyste så skarpt mot det orangea ljuset.

När jag blundade fanns de kvar på min näthinna och dansade som blåa dunster framför ögonen. Jag sjönk ner på huk och kippade efter luft. Det var svårt att andas, för att ljuset var så varmt och kväljande. Det knastrade i tänderna och brände bakom mina ögon.

Allt annat verkade ha tystnat och glidit bort och det kändes som att jag befann mig i en oas, en spricka i skogen. Det var bara jag och ljuset nu. Och det kändes lugnt,

tryggt. Jag minns att jag tänkte att jag ville gå upp i ljuset. Och sen tänkte jag shit, det har mig. Som när man skjutit ett rådjur. Jag har det. Det har mig.

Det sista jag tänkte på var blommorna. Jag minns att jag tänkte att de var så blåa att de såg röda ut. Du vet, som när något är så kallt att man bränner sig på det. Eller när man är så glad att man blir ledsen.

Eller när ljuset är så ljust att det blir svart.

I nästa minne låg jag och stirrade rakt upp i en disig lampan. Mina ögon kunde inte riktigt vänja sig vid ljuset. Det kändes som att lampan stirrade tillbaka på mig.

Jag tror inte du förstår hur ont det gjorde. Det kändes som att jag var riktigt skadad, eller bara som att något var väldigt fel inuti. Jag kunde inte ens röra mig. Det var sjukt, som om tiden hade vridits ur led och börjat gå baklänges, eller åt något annat håll, åt sidan.

Jag försökte andas normalt. Det kanske låter töntigt, men jag minns att jag kände mig som en inkräktare i mig själv. Luften stod stilla av spänning och allt kändes fel, som att jag gjorde våld på något allvarligt varje gång jag andades. Jag hade svårt att skilja paniken från glädjen när jag såg mig omkring och fick syn på dig.

Du stod någon meter bort. Du log mot mig utan några tänder, små ögon, du såg helt blek och sorgsen ut. Och du gjorde ingenting, du bara tittade med det där leendet. Fast det kändes ändå som att du pratade med mig och ville fråga något.

Jag nickade. Fråga vad du vill. Jag kände mig så förvirrad och svag att jag skulle gjort vad som helst för dig.

Du tittade på mig och jag tänkte att du sa: Får jag testa en sak?

Du tog ett steg fram. Jag kände en ilande mörk eufori som fick mig att le. Och konstigt nog var jag inte det minsta rädd för dig.

Ställ dig upp, sa du. Eller det sa du såklart inte. Du bara tittade på mig och lyfte ena handen. Och jag förstod precis. Jag nickade och reste mig från bordet.

Du kom fram till mig och lade handen på min axel, som för att lugna mig. Dina fingrar var så närvarande, som om de vilande mot pianotangenter. Jag blev helt varm inom bords. Det fanns en slags klarhet i att vara så nära varan-

dra som vi var då, och det där stränga man har inuti hade blivit så svagt, det hördes nästan inte mer.

Jag måste läst det i någon bok någon gång, eller hört det i en låt - att man kan komma på egna språk, bara genom att titta på varandra. Jag såg mig själv i dina små ögon. Jag såg lite läskig ut, blek och tandlös. Och nästa gång jag blinkade såg jag att jag stod framför spegeln i mitt rum och tittade in i mina egna ögon.

Jag hade ingen aning om hur jag kommit dit. Jag stirrade chockat på mig själv, min blick flackade. Hjärtat skenade och jag andades tungt, varje utandning var som en lättnad.

Det kändes nästan själviskt att se in i mina egna ögon. Som om vi delade en hemsk hemlighet, min spegelbild och jag, och synen gjorde mig rädd, som om jag hade gjort intrång i min egna själ. Jag ville inte se mig själv så.

Jag drog i tröjkragen och såg att min ena axel var täckt av blåmärken formade som månkratrar. Det var där dina fingrar hade varit alldeles nyss, fått mig att känna mig så fridfull.

Jag strök över dem med mina egna fingertoppar.

Alla minnen av dig var som ett stort töcken av ljus och mörker, känslor av panik och trygghet, och den där speciella, starka viljan som fick mig att följa efter det brandgula ljuset som tog mig till dig.

Jag stirrade in i mina egna ögon i spegeln. Min blick var så intensiv, ärlig, vibrerande, flimrande i ljuset från taklampan.

Jag hoppades att mitt hjärta skulle sluta rusa snart, att märkena på min axel skulle blekna bort, att min blick skulle mjukna och mina kinder rodna och återfå sin vanliga färg.

Så att jag kunde glömma dig.

Men det kunde jag inte.

Minna Dunås

Kursdeltagare på Litteratur- och skivlinjen

Kursdeltagare från Japan

Satoaki Kuriyama har studerat på kursen Skaparverkstad här på Geijerskolan under vårterminen 2022. Här följer en betraktelse och jämförelse av det japanska och svenska språket och ländernas kultur.

Det har gått tre månader sedan jag började studera här. Min svenska är fortfarande inte bra, men jag har en känsla av att jag gör stadiga framsteg dag för dag.

Jag valde svenska som mitt huvudspråk eftersom jag när jag gick i gymnasiet blev imponerad av något jag såg som Sverige. Röda tegelhus på ett snöfält. Hamnstäder med färgglada byggnader. Jag beundrade landskapen och bestämde mig för att lära mig mer om landet.

Jag började på Osaka University, det enda universitet i Japan där man kan specialisera sig på svenska studier. Där studerade jag svenska och svenskt samhälle i tre och ett halvt år. När jag lärde mig om Sverige blev jag mer intresserad av svensk musik än av landskapet. Jag hade också börjat med fotografi innan jag kom till Sverige. Därför bestämde jag mig för att studera på Geijerskolan, eftersom det verkade vara den perfekta platsen för att lära sig om musik och fotografi.

Efter att inte ha varit utanför Japan på 22 år var livet i Sverige fullt av överraskningar och upptäckter. För det första är det kallt. Jag är född och uppvuxen i en särskilt varm del av Japan, men jag tyckte att vintern i Sverige var mycket hård, och jag minns att jag blev chockad när jag såg snö på marken i april. (Det snöar aldrig där jag kommer ifrån)

Och potatis äts otroligt mycket. I Japan finns ris nästan alltid på bordet vid varje måltid, men jag blev förvånad över att potatisen behandlas på samma sätt här. Jag blev särskilt förvånad när kokta potatisar och pytt i panna serverades samtidigt.

En sak slog mig särskilt under mina studier i Sverige. Det var att alla är mer jämlika än jag hade trott och att individens rättigheter respekteras. Detta är också tydligt i fråga om språket.

Känner du till Sapir-Whorf-hypotesen? Det är en teori att vårt sätt att uppfatta världen och begrepp förändras när vi använder olika språk, och de idéer om jämlikhet och individuella rättigheter som värderas i det här landet kan upptäckas i enkla fraser.

På svenska kan man säga "Vill du ~?" när man begär något till någon. Huvudföremål för denna framställning är "DU". Med andra ord, även när man ber någon att göra något är det första man måste kontrollera om personen som begärs det "vill" göra det.

Du som har svenska som modersmål och läser den här artikeln kanske tänker: "Är det inte uppenbart?" Men det är ett innovativt sätt att tänka, åtminstone för japanerna. På japanska använder vi uttrycken "I want you to do" eller "Do it please." Med andra ord återspeglas först och främst avsikt att "JAG" vill att du ska göra det.

Jag upplever denna teori just nu genom att lära mig och tala svenska. Japan, med sin betoning på "allmän välfärd" och "kollektiva åtgärder", och Sverige, med sin betoning på "jämlikhet" och "individuella rättigheter". Att förstå dessa två idéer och använda dem som tips för livet är mitt uppdrag att studera svenska och meningen med min utlandsvistelse.

Satoaki Kuriyama

Gamla björkar tas ner utanför musikkorridoren.

Stubbfräsning pågår. Ny allé med rännar planeras till hösten.

Geijerskolans kurser

Sommarkurser

Geijersamfundets sommarkurs
Internationella musikveckan
Mindfulness yoga grundkurs
Sångkurs CVT
Orgelspelarkurs
Värmlandskurs

Allmänna kurser

Humanistisk-samhällsvetenskaplig linje
Allmän kurs Musik
Allmän kurs Måleri
Litteratur- och skivrarlinje

Estetiska kurser

Konstlinje
Balans och inspiration
Skaparverkstad
Litteratur- och skivrarlinje

Musikkurser

Förberedande kyrkomusikerutbildning
Jazzlinje
Kompositionslinje
Kyrkomusikerutbildning
Kyrkomusikerutbildning (deltid)
Musikerlinje
Musikproduktionslinje
Musikteaterlinje
Nordiska rockmusiklinjen
Pianolinje
Sånglinje

Seniorkurser

Kultur och litteratur
Kultur och måleri
Kultur och skrivande

Svenska för invandrare (SFI)

Kulturskolan i Munkfors